

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: Lesy České republiky, s. p.**, IČ: 42196451, se sídlem Přemyslova 1106/19, 501 68, Hradec Králové, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odboru životního prostředí a zemědělství, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2014, č. j. 2799/ZPZ/2014-3, JID: 104481/2014/KUUK,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek v částce 3.000 Kč. Částka 3.000 Kč bude žalobci vrácena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2014, č. j. 2799/ZPZ/2014-3, JID: 104481/2014/KUUK, jímž žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Magistrátu města Chomutov ze dne 26. 5. 2014, č. j. MMCH/48322/2014, sp. zn. SZ MMCH/144093/2013, o stanovení výše náhrady za přičlenění honebních pozemků J. H. a V. R. v honitbě Kalek podle § 30 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“). Žalovaný nahradil bod 1 výroku rozhodnutí Magistrátu města Chomutov tímto zněním: *Náhrada za přičlenění honebních pozemků v honitbě Kalek, jenž jsou ve vlastnictví V. R., nar. „X“, bytem „X“, a J. H., nar. „X“, bytem „X“, a byly přičleněny do honitby „Kalek“ rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti podle ustanovení § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, se stanoví v přepočtu na skutečnou výměru ve vlastnictví J. H. a V. R., a to ve výši 300 Kč za 1 hektar ročně. Seznam přičleněných honebních pozemků ke dni vydání rozhodnutí s uvedením výměry je uveden v příloze tohoto rozhodnutí.* Bod 2 výroku rozhodnutí Magistrátu města Chomutov, jímž bylo vysloveno, že toto rozhodnutí pozbývá platnosti dne 31. 12. 2023, dnem uzavření smlouvy o nájmu honitby, nebo dnem uzavření dohody o výši náhrady za přičlenění honebních pozemků, zůstal nezměněn.

Při vlastní přípravě na jednání soud zjistil, že rozhodnutí o této žalobě nespadá do kompetence soudů rozhodujících ve správním soudnictví, neboť správní orgán vydal žalobou napadené rozhodnutí v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci.

Podle § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), platí, že *„[s]oud návrh odmítne také tehdy, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, anebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. V usnesení o odmítnutí návrhu musí být navrhovatel poučen o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu a ke kterému věcně příslušnému soudu.“*

V projednávané věci žalobce napadl žalobou rozhodnutí o určení výše náhrady vlastníků pozemků za přičlenění těchto pozemků k honitbě, vydané v souladu s § 30 odst. 2 zákona o myslivosti. Podle tohoto ustanovení *„[v]lastníkům honebních pozemků, které orgán státní správy myslivosti přičlenil podle odstavce 1, náleží od držitele honitby náhrada; jde-li o společenstevní honitbu, je náhradu povinno platit honební společenstvo. Nedohodnou-li se zúčastněné osoby o výši náhrady, určí náhradu orgán státní správy myslivosti a přihlédne přitom k velikosti přičleněných honebních pozemků a k předpokládanému výnosu z výkonu práva myslivosti na těchto pozemcích. Náhrada je splatná do 31. března běžného roku zpětně. Náhrada však nenáleží, pokud honební pozemky byly přičleněny ke společenstevní honitbě a jejich vlastníci se stal členem honebního společenstva.“*

Zmíněná finanční náhrada představuje kompenzaci za omezení vlastnického práva spočívající v tom, že vlastníci pozemků nemohou tyto pozemky užívat podle svého uvážení a musejí strpět přičlenění těchto pozemků k honitbě, o němž rozhodl orgán státní správy myslivosti. Právní mocí rozhodnutí o přičlenění pozemků k honitbě podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti vzniká mezi vlastníky přičleněných pozemků a držitelem honitby vztah, ze kterého držiteli honitby vyplývá právo užívat přičleněné pozemky v souladu se zákonem o myslivosti a vlastníků pozemku vzniká vůči držiteli honitby právo na náhradu podle § 30 odst. 2 zákona o myslivosti. Tento vztah mezi vlastníky pozemků a držitelem honitby je vztahem soukromoprávním (občanskoprávním).

Občanskoprávní vztahy se vyznačují rovným postavením účastníků spočívajícím v tom, že ve vzájemném právním vztahu žádný z nich nemá nadřazené postavení a není oprávněn rozhodovat o právech a povinnostech druhého účastníka ani plnění povinností autoritativně vynucovat; základní právní formou, jíž se uplatňuje metoda právní regulace v těchto vztazích, je smlouva, případně zákonem předvídaná právní skutečnost. Subjekty občanskoprávních vztahů se o vzájemných subjektivních právech a povinnostech musí zásadně dohodnout, pokud tyto právní povinnosti nevznikají přímo ze zákona (např. povinnost nahradit škodu, vydat bezdůvodné obohacení apod.); ve všech případech neshody o vzájemných právech a povinnostech je účastník oprávněn domáhat se autoritativního vynucení svých práv prostřednictvím oprávněného orgánu státu a není nadán oprávněním mocensky (autoritativně) tato práva vynucovat sám. Právě metodou právní regulace se občanskoprávní vztahy liší od vztahů, které se souhrnně označují za vztahy veřejnoprávní, pro něž je naopak charakteristický prvek nadřízenosti a podřízenosti v různých formách a intenzitě a v nichž je založena způsobilost autoritativně rozhodovat jednou stranou právního

vztahu o právech a povinnostech strany druhé; základní metodou právní regulace je zde rozhodnutí orgánu veřejné moci. Pro rozlišení soukromoprávních (občanskoprávních) vztahů od veřejnoprávních vztahů je rozhodující především posouzení vzájemného postavení jejich subjektů, jak vyplývá z příslušných ustanovení právní normy, která na tyto vztahy dopadá (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1211/2001, dostupné na www.nsoud.cz).

Soukromoprávní charakter vztahu mezi držitelem honitby a vlastníky přičleněných pozemků potvrzuje skutečnost, že tyto subjekty vystupují vůči sobě navzájem v rovném postavení a zákon o myslivosti přednostně počítá s tím, že výše náhrady za přičlenění pozemků bude stanovena dohodou těchto subjektů bez jakéhokoli zásahu orgánu státní správy myslivosti. Teprve v případě, kdy se držitel honitby nedohodne s vlastníky přičleněných pozemků na výši náhrady, rozhodne o výši náhrady na návrh (žádost) některého z nich orgán státní správy myslivosti. Rozhodnutí o výši náhrady tedy nastupuje pouze tehdy, pokud mezi dotčenými subjekty nedojde k dohodě, a tuto dohodu de facto supluje. Rozhodnutí o výši náhrady za přičlenění pozemků k honitbě navíc může být nahrazeno pozdější dohodou držitele honitby s vlastníky těchto pozemků, což podtrhuje soukromoprávní charakter jejich vzájemného vztahu.

Z důvodové zprávy k návrhu zákona o myslivosti (dostupné na www.psp.cz) soud zjistil, že náhrada za přičlenění pozemků byla koncipována jako soukromoprávní nárok věřitele vůči dlužníkovi, kterým je vlastník (držitel) honitby. Mělo se jednat o reciproční hodnotu nájemného. Ačkoli konečný text zákona o myslivosti doznal v důsledku komplexního pozměňovacího návrhu významných změn, zmíněná koncepce zůstala zachována, neboť náhrada za přičlenění má i nadále sloužit k tomu, aby kompenzovala zásah do vlastnického práva vlastníků přičleněných pozemků.

Také Ústavní soud v nálezu ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 3/06, dostupném na www.nalus.usoud.cz, ve kterém vyslovil možnost analogické aplikace institutu náhrady podle § 30 odst. 2 zákona o myslivosti pro případy, kdy vlastník honebního pozemku ukončí svou účast v honebním společenství, vycházel ze soukromoprávního charakteru vztahu mezi vlastníkem pozemku a držitelem honitby. Dospěl při tom k závěru, že *vlastníku honebních pozemků přísluší od honebního společenstva náhrada podle obdobného užití § 30 odst. 2 zákona o myslivosti, o které rozhodne soud*. Tím je samozřejmě myšlen soud rozhodující v občanském soudním řízení, neboť takové rozhodování jde zcela mimo pravomoc soudů rozhodujících ve správním soudnictví vymezenou v § 4 s. ř. s.

Soukromoprávní charakter nároku na náhradu za omezení či odnětí vlastnického práva dovodil v mnoha svých rozhodnutích i Nejvyšší správní soud. Např. v usnesení ze dne 12. 10. 2004, č. j. 4 As 47/2003 - 50, publ. pod č. 448/2005 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil, že „[j]e nezbytné rozlišovat, zda správní orgán rozhoduje ve sporu o vlastnické právo, nebo zda rozhoduje o zřízení věcného břemene či o vyvlastnění. Rozhodnutí správního orgánu o zřízení věcného břemene nebo o vyvlastnění není rozhodnutím správního orgánu v soukromoprávní věci, vydaným v mezích zákonné pravomoci správního orgánu ve smyslu § 68 písm. b) s. ř. s.; jeho přezkum tak náleží do pravomoci správních soudů, a nikoliv soudů obecných. ... Naproti tomu otázka náhrady za vyvlastnění je již otázkou soukromoprávní, a proto v případném sporu by

nerozhodoval správní soud, ale soud civilní. Na rozdíl od samotného vyvlastnění v tomto vztahu totiž již nevystupuje stát reprezentovaný stavebním úřadem, ale pouze expropriát a expropriant, přičemž tyto subjekty mají v náhradovém vztahu rovné postavení. Účelem náhradového vztahu je dosažení základního smyslu soukromého práva, tj. znovuoobnovení narušené rovnováhy zúčastněných zájmů, tj. v tomto případě opětovné nastolení majetkové rovnováhy mezi soukromými subjekty. Právní vztah zde integruje objektivní zájmy stejného druhu a úrovně ve struktuře zájmů, a jde tedy o vztah soukromoprávní.“ Obdobné závěry postuloval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 11. 2009, č. j. 5 As 88/2008 - 85, publ. pod č. 1993/2010 Sb. NSS, pokud jde o náhradu za znárodněný majetek, nebo v rozsudku ze dne 11. 6. 2008, č. j. 8 As 7/2007 - 64, dostupném na www.nssoud.cz, ve vztahu k náhradě za ztížení zemědělského nebo lesního hospodaření podle § 58 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů.

S ohledem na výše uvedené závěry týkající se náhrady, o které bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, a s přihlédnutím k citované judikatuře Nejvyššího správního soudu, týkající se podobných právních institutů, lze tedy shrnout, že vztah mezi vlastníky pozemků přičleněných k honitbě a držitelem honitby, pokud jde o náhradu za přičlenění pozemku k honitbě podle § 30 odst. 2 zákona o myslivosti, je vztahem soukromoprávním.

K řešení sporů mezi subjekty soukromého práva jsou zásadně povolány soudy rozhodující v občanském soudním řízení v režimu zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), jak vyplývá z jeho § 7 odst. 1. Rozhodování o některých typech soukromoprávních sporů však může být zákonem svěřeno jinému orgánu než soudu, přičemž podle § 7 odst. 2 o. s. ř. pak soudy v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují tyto spory za podmínek uvedených v části páté o. s. ř. Pokud tedy správní orgán vydal rozhodnutí ve sporu nebo jiné právní věci vyplývající z poměrů soukromého práva, pravomocí k přezkoumání takového rozhodnutí jsou zásadně nadány soudy rozhodující v občanském soudním řízení. Naopak soudy ve správním soudnictví poskytují především ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob, nikoli jejich právům soukromým.

Vycházejí z těchto předpokladů dospěl soud k závěru, že nemá pravomoc k tomu, aby žalobu podanou v této věci projednal a rozhodl o ní, neboť žalobce se touto žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. Soud proto žalobu podle § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítl a současně poučil žalobce o tom, že podá-li ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení žalobu u věcně a místně příslušného Okresního soudu v Chomutově, bude za den zahájení řízení o žalobě u zmíněného soudu považován den, kdy zdejšímu soudu došla odmítnutá žaloba, tj. 14. 2. 2015 (srov. § 82 odst. 3 o. s. ř.).

Výrok o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 3 větě první s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Jelikož řízení skončilo odmítnutím žaloby před prvním jednáním, soud podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů,

rozhodl také o vrácení zaplaceného soudního poplatku v částce 3.000 Kč žalobci, k němuž dojde prostřednictvím účtu krajského soudu v obvyklé lhůtě.

Poučení:

Žalobce **může** podat proti napadenému rozhodnutí správního orgánu k Okresnímu soudu v Chomutově **do jednoho měsíce** od právní moci tohoto usnesení **žalobu** podle části páté o. s. ř. Jestliže tak žalobce v této lhůtě učiní, platí, že soudní řízení podle části páté o. s. ř. o takové žalobě bylo zahájeno dnem, kdy takový návrh došel soudu ve správním soudnictví.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podání kasační stížnosti **nestaví** lhůtu pro podání žaloby podle části páté o. s. ř.

V Ústí nad Labem dne 27. září 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová